

3/1968zach

DAWSKI

2091/68

STANISŁAW K. DAWSKI

ZWIĄZEK POLSKICH ARTYSTÓW PLASTYKÓW
CENTRALNE BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

S T A N I S Ł A W K. D A W S K I

(Wrocław)

GRAFIKA

styczeń 1968

WARSZAWA, „ZACHĘTA“, PLAC MAŁACHOWSKIEGO 3

- 1905 ur. w Dorohusku, woj. lubelskie
- 1932—1939 studia w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, pod kierunkiem prof. prof. F. Kowarskiego, St. Ostoi-Chrostowskiego. Twórczość w zakresie grafiki, malarstwa sztalugowego, malarstwa ściennego i rzeźby
- 1945 osiedla się we Wrocławiu
- 1945/46 Ogólna wystawa Śląska, Katowice, Bielsko-Biała
- 1946 Salon Wiosenny, Warszawa
- 1947/48 III Ogólnopolski Salon, Poznań
- 1948 I Ogólnopolska Wystawa Rysunku, Wrocław — I nagroda
Wystawa Sztuka Polska Dzisiaj, Nowy Jork
- 1948/49 ✓ Wystawa indywidualna (z L. Dołżyckim), Wrocław, Warszawa, Kraków, Poznań
Wystawa Książki i Ilustracji, Budapeszt, Sofia, Berlin i inne miasta Europy
IV Wystawa Zimowa, Radom
- 1949 Wystawa Śląsk w grafice polskiej, Kromieryż (Morawy)
Wystawa Sztuki Polskiej, Londyn, Praga
- 1949/50 V Wystawa Zimowa, Radom
- 1950 I Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa
Wystawa Ilustracji Książkowej, Londyn, Wiedeń
- 1951 II Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa
Nagroda Plastyczna WRN Wrocław
- 1952 III Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa
Wystawa 8 grafików polskich, Wiedeń
- 1954 IV Ogólnopolska Wystawa Plastyki, Warszawa
- 1955 Wystawa Sztuki Polskiej, Kijów, Mińsk
✓ Wystawa indywidualna, Warszawa „Zachęta”
✓ Wystawa indywidualna, Kraków, Olsztyn
Wystawa Grafiki Polskiej, Charlottenburg
Międzynarodowa Wystawa Grafiki, Lublana
- 1955/56 Wystawa Grafiki Polskiej, Dania, Kanada, USA
- 1956 ✓ Wystawa indywidualna, Wrocław Muzeum Śląskie
Wystawa Polskiej Grafiki, Ilustracji Książkowej i Plakatu, Berlin, Hamburg, Kolonia i inne miasta Europy
I Ogólnopolska Wystawa Grafiki Artystycznej i Rysunku, Warszawa — wyróżnienie
Konkurs na Grafikę Olimpijską, Warszawa — II nagroda
Nagroda Artystyczna PRN m. Wrocławia
- 1957 Międzynarodowa Wystawa Rzeźby i Grafiki, Carrara
IV Biennale, Sao Paulo
- 1958/59 Wystawa 10 grafików Polskich, Sao Paulo i inne miasta Brazylii
- 1959 ✓ Wystawa indywidualna, Sofia, Praga, Berlin, Budapeszt (Ośrodku Kultury Polskiej)
I Wystawa Plastyki Ziemi Nadodrzańskich, Warszawa
✓ Wystawa indywidualna, Olsztyn Zamek
II Ogólnopolska Wystawa Grafiki Artystycznej i Rysunku, Warszawa
Wystawa Grafiki Polskiej, Berno, Genewa, Lugano, Zurych
Wystawa Grafiki Polskiej, Londyn, Johannesburg
Wystawa Współczesnej Grafiki Polskiej, New Delhi, Bombaj, Madras, Kalkuta
Wystawa Grafiki Polskiej, Reykjavik
Nagroda Plastyczna WRN Wrocław

1959/60 XV Zimowa Wystawa Plastyki, Radom
Międzynarodowa Wystawa Drzeworytu XYLON, Zurych,
Schaffhausen, Berlin, Sztokholm

1960 ✓ Wystawa indywidualna, Szczawno-Zdrój
Wystawa Grafiki Polskiej, Pekin, Phenian, Ulan Bator
Nagroda Plastyczna z okazji XV-lecia Dolnego Śląska

1961 Wystawa Grafiki Artystycznej i Rysunku z cyklu Polskie Dzie-
ła Plastyczne w XV-lecie PRL, Warszawa
II Wystawa Plastyki Ziem Nadodrzańskich, Wrocław

1961/62 Wystawa Grafiki Polskiej, Rzym, Wenecja, Neapol

1962 Międzynarodowa Wystawa Drzeworytu XYLON, Zurych,
Schaffhausen, Berlin, Sztokholm
Wystawa Grafiki Polskiej, Belgrad
II Biennale Grafiki, Kraków
Złoty medal TPSP Kraków

1963 I Biennale Współczesnego Ex librisu, Malbork — wyróżnienie

1963/64/65 Wystawa Grafiki Polskiej, Hawana, San Diego de Cuba, Cara-
cas, m. Meksyk, Montevideo

1964 Wystawa Grafiki Polskiej, Bruksela, Gandawa, Brugia, Ant-
werpia
Wystawa Ex librisów, Cieszyn Czeski
III Biennale Grafiki, Kraków — wyróżnienie

1965 Wystawa 28 Grafików Polskich, Rotterdam, Arnhem, Haarlem

1966 ✓ Wystawa indywidualna, Tel-Awiw Pawilon Plastyków Izrael-
skich następnie Holon Galerie de l'Art
Wystawa Grafiki Polskiej i Plakatu, Nowy Jork, Waszyngton
i inne miasta USA

Wystawa Współczesnej Grafiki Polskiej, Reggio Emilia, Fer-
rara, Modena, Parma, Rzym, Neapol

Wystawa Współczesnej Grafiki Polskiej, Wiedeń

I Międzynarodowe Biennale Grafiki, Kraków

IV Ogólnopolska Wystawa Malarstwa i Grafiki „Jesień Bielsko
1966”, Bielsko-Biała — złoty medal

1967 Porównania II (w ramach XX Festiwalu Sztuk Plastycznych),
Sopot

Wystawa Grafiki Polskiej, Algier

Międzynarodowa Wystawa Ex Librisów, Poznań

Triennale Grafiki Kolorowej, Grenchen

Międzynarodowa Wystawa Grafiki Kolorowej, Fredrikstad

Od 1946 r. profesor Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych we Wrocławiu, a w latach 1952—1955 rektor tej uczelni.

Prace w zbiorach: Muzeów Narodowych w Warszawie, Krakowie i Poznaniu; Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu, Muzeum Śląskiego we Wrocławiu, Muzeum im. L. Wyczółkowskiego w Bydgoszczy, Muzeum w Gliwicach, Muzeum Sportu w Warszawie, Ossolineum we Wrocławiu, Gabinetu Rycin UJ w Krakowie; za granicą w muzeach w Dreźnie, Kijowie, Charkowie oraz w kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą.

Pochylając się nad arkuszami graficznych odbitek Stanisława Dawskiego, przechodząc wzrokiem poprzez kolejne cykle jego prac — zjednoczonych zazwyczaj wyrastającym z jednego źródła traktowaniem kształtu, sędzę, że bardzo natarczywe doznanie uświadomi nam cechę nad wyraz znamienne dla osobowości tego artysty.

Otóż, zanim jeszcze poddamy sztukę Dawskiego próbom intelektualnych analiz, zanim jeszcze w sposób bądź uczuciowy, bądź instynktowny przenikniemy w najistotniejszy sens jego zamiarów i odkryjemy cel jego dążeń, odczuwamy a poniekąd też i w i e m y, że artysta przepelniony jest koniecznością, może nawet przymusem stałego poszukiwania. Duchową potrzebą pewnego rodzaju pogoni za szlachetną doskonałością. Doskonałością czegoś, co jakkolwiek jest nieokreślone, płynne, zawsze przecież wyraźnie pojawi się w wyobraźni, przeradzającej kaprys i przeistaczającej go w formy w artystycznym swym przetworzeniu: stałe i niezmiennie. Będzie to wreszcie również, nie mniej niż tamto uparte, świadome i konsekwentne dążenie do ciągłej odnowy warsztatu, zmiany technik, metod, sposobów. Albowiem u Dawskiego niezmiernie żywo zdaje się występować poczucie, że język, którym jako artysta mówi, nie może, ani też nie powinien nigdy ugrząść w rutynie czy stać się profesjonalnym tylko elementem codziennego trudu.

Przymus stałego poszukiwania — tak dobitnie podkreślany przeze mnie — jest zresztą nie tylko jedną z najbardziej znamienych cech Stanisława Dawskiego jako artysty. Jest on czymś dużo więcej. Stanowi bowiem ważki a w jakimś stopniu nawet decydujący czynnik jego charakteru, wpływając na wizję artysty i determinując ją. Wizję, jak powiedziałem: zmienną, aczkolwiek w strukturze konsekwentną i w stylistycznych jako

też wewnętrznych warstwach indywidualną. Wizję posiadającą — szukając porównań — identyczne korzenie, jakkolwiek same kwiaty różnią się tu i kształtem i barwą.

Sztuka Dawskiego, właśnie swymi najgłębszymi korzeniami wdrożona jest w procesy, które w skrócie nazywamy dialogiem człowieka z naturą. Dialog ten toczy Dawski stale, wobec czego nie dajmy się zwieść ani zmylić budowie jego prac pozornie wyabstrahowanych. Pozornie, gdyż jak przypuszczam czyni on to, w tym niewątpliwie celu, by swobodny potok jego myśli, wzruszeń był mniej oczywisty a zatem bardziej ukryty, domysłny, p o d s k ó r n y. By był odczuwalny, obecny, choć rzadko kiedy w bezpośredni czy niewątpliwy sposób widzialnie występujący, zaszyfrowujący to co najgłębsze, odrzucający wszelką zbędność — nadającą się do literackich sformułowań. Dawski z logiczną świadomością posługuje się symbolami, znakami, hieroglifami niekiedy. Daje nam niby sygnały, jakieś oderwane dźwięki, każąc jednocześnie domyślać się tu egzystencji muzyki niepomiernie bardziej skomplikowanej i bogatej.

Przede wszystkim jednak manifestuje on przekonanie, że świat wokół nas istniejący jest m a t e r i a i tej właśnie wielopostaciowej m a t e r i i większość jego grafik zostaje poświęcona. Co prawda w zamian słowa m a t e r i a z równym sensem można tu użyć określenia: n a t u r a, gdyż oba te pojęcia, nie tylko wówczas gdy patrzy się na prace Dawskiego — wydają się jednoznaczne. W słojach, sękach drzewa i nam i sobie odkrywa on wieczny i nieskończony dramat natury dokonywujący się w każdym atomie.

Odkrywa on go przenikliwie w elementarnym starciu dwóch kształtów: prostego i kulistego, w zderzeniu masy bieli i masy czerni. W kontraście,

w podkreśleniu ciężaru, dynamiki, grawitacji. Na koniec w temacie do którego wciąż powraca a który jest wyobrażeniem kobiecych twarzy o dalekim nieobecnym spojrzeniu i aktów, zarówno gdy chodzi o formotwórstwo współczesnych jak i kryjących w sobie reminiscencje nieco archaiczne, antyczne czy klasyczne.

Ideą Dawskiego, osnową, na której tkają się wszystkie jego wątki jest — jak podkreślałem — natura czy też inaczej interpretując — materia. Była mowa, że oba te pojęcia uważać można za jednoznaczne, ale nie chodzi tu o etymologiczny sens słów, lecz o to jakie ludzkie i artystyczne prawdy kryją się za nimi. M a t e r i a to konkret, a więc coś realnego, dotykającego, coś co się da objąć, określić, co jest wymierne, uchwytnie, wreszcie takie w co można tchnąć ducha własnej poezji, ożywić swoiście, nacechować namiętnościami, niekonwencjonalnymi wzruszeniami, pasjami. I w tym tkwi — jak sądzę — jedna z najbardziej podstawowych fascynacji Stanisława Dawskiego. Sam zresztą napisał niegdyś słowa potwierdzające z jego strony mój tok myślenia: „Wartością dzieła sztuki, wywołującą wzruszenia u drugiego człowieka, są własne przeżycia wyrażone niepowtarzalną formą opartą o trzecią relację otaczającej nas rzeczywistości”.

* * *

Jest Stanisław Dawski artystą mającym poza sobą długą drogę, poważne doświadczenia. Niegdyś wiele malował, tworzył ciekawą ceramikę, bardzo dużo, z ogromnym smakiem i wdziękiem rysuje, lecz w naszej wyobraźni pozostaje jednak głównie grafikiem. Odrzucając ułatwioną aczkolwiek ponętną możliwość pogoni za tym co „najświeższe” okazuje się Dawski

w rezultacie postacią na tle naszej obecnej plastyki nieco pionierską. Eksperyment, lub jak kto woli — odważne poszukiwanie, będące nieodłączną cechą jego artystycznej istoty, sprawia, że niepodlegające wahanom nowatorstwo artystycznych środków wyrazu wynika u niego z osobiście pojmowanej dialektyki sztuki a nie z narzuconych czy przechwyconych powszechnych prądów lub fluktuacji bardziej krótkotrwałych. Nowatorstwo Dawskiego wynika bowiem zazwyczaj z szczęśliwej zawsze ciekawości praw materiału, którego on nie zniewala, któremu do pewnej instynktownie wyczuwalnej granicy jest powolny, tak, jak muzyk musi być do pewnej granicy posłuszny instrumentowi i jego prawom.

Widać to szczególnie wyraźnie wówczas gdy śledzi się jak swobodnie i miękko zagłębia się jego rylec w podatne tworzywo linoleum, jak w drzewie stawiającym dużo większy opór — kształty, zarysy, kontury stają się już nie płynne, nie elipsoidalne, lecz zdecydowanie twarde, kanciaste i ciężkie. Widać to też w jego monotypiach, gdzie swoboda, którą nazywam g r a f o l o g i c z n ą, nabiera żywości intymnej pisma, z całą przypadkowością rejestrującego wszelkie momentalne reakcje i impulsy. Przyjmując jednak, że w sztuce wszystko jest ząbione wzajemnie, ta różnorodność traktowania materiału uzyskuje natychmiast unaocznienie oraz odzwierciedlenie w ekspresji która w sposób rozmaity atakuje nasze zmysły.

W ostatnich zdaniach mowa była raczej o technicznych niż duchowych elementach sztuki Dawskiego. Niemniej jednak jest w niej wszystko — jak mówiłem — związane, w jeden węzeł ściśnięte. To co jest stosunkiem człowieka i artysty do natury i do materii w ogóle, to co jest jego poglądem na możliwie najrozleglejszy zasięg zjawisk, swe odbicie

uzyskuje zarówno w arsenale swoistych dla niego form jak i w samym posługiwaniu się i stosowaniu rzemiosła, techniki.

Jest Stanisław Dawski niewątpliwie artystą bardzo polskim. Jakkolwiek posługuje się alfabetem kształtów uniwersalnych, niemniej tkwi w nim w sposób organiczny ta polskość, zawsze dająca nam możliwości odróżnienia artystów wzrosłych w naszym klimacie. To niepowtarzalna poezja, liryzm. Amalgamat o jedynej konsystencji w której marzenie przerywane bywa brutalnością jak gdyby nieco pierwotną. Ta poetycko-liryczna cecha tak ogólnie u artystów polskich rozpoznawana, w szczególnym Stanisława Dawskiego przypadku technicznie przedziwną prawdą. Bo jest on jak powiedziałem: liryczny, poetycki ale równocześnie wążący się na gesty brutalne niekiedy, w sensie budowy formy prowokacyjne a może nawet drastyczne. Co zresztą zbije z tropu tych którzy w jego dziele usiłują odnaleźć czysto estetyczne wartości.

Cenić należy u Stanisława Dawskiego odwagę i umiejętność zarzucania wypróbowanego i zaczynania zawsze od nowa. To swoiste perpetuum mobile, nakładające przesłanki swojego ja na to co jest ogólne, powszechne. Tu jednak wracamy już do rzeczy na wstępie przedmowy powiedzianych, a mianowicie stałej konieczności Dawskiego — poszukiwania i poszukiwania.

I to wydaje się najważniejsze.

Ignacy Witz

SPIS PRAC

PRACE SPRZED 1960 R.

1. DWOJE W III, sucha igła, 31,5 × 24,5
2. DZIEWCZYNA W KOLPAKU, sucha igła, 32,5 × 24
3. Z CYKLU „KOBIEŃ” rysunek XXII, 1956, rysunek tłusty, 50 × 37,5
4. UKŁAD A III, 1959, wypukłodruk, 42,5 × 31
5. DAŻENIA II, 1959, wypukłodruk, 52,5 × 35,5
6. UKŁAD II B, 1959, wypukłodruk, 46,5 × 39,5
7. KOMPOZYCJA ARCHITEKTONICZNA F I, 1959, wypukłodruk barwny, 45 × 29

PRACE Z LAT 1960—1967

8. Z CYKLU „KOBIEŃ” rysunek XXIX, technika mieszana, 41 × 28
9. KLEPSYDRY W BRÜGGE, wkłędruk, 55,5 × 40
10. AUTOPORTRET, rysunek tłusty, 50 × 39
11. AUTOPORTRET II, rysunek tłusty, 50 × 39
12. PORTRET, 1966, wypukłodruk, 54 × 44,5
13. DZIEWCZYNA Z UTLENIONYMI WŁOSAMI, wypukłodruk, 49,5 × 34,5
14. JOLA, rysunek tłusty, 50 × 40
15. NIKE, technika mieszana, 54 × 44

16. TWOJE OCZY, wkleśtodruk, 61 × 47,5
17. SAŚIADKA, rysunek tłusty barwny, 59 × 43
18. POLSKA DZIEWCZYNA, litografia barwna, 60 × 43
19. OKNO, linoryt barwny, 71 × 49
20. BEZ TYTUŁU, 1965, wypukłodruk, 46 × 35,5
21. MF I, wypukłodruk, 9,6 × 7,5
22. MF II, wypukłodruk, 8 × 6
23. MF III, wypukłodruk, 8,1 × 6
24. MF IV, akwaforta, 7 × 5,5
25. MF V, akwaforta, 4 × 6
26. MF VI, akwaforta, 9,5 × 9,2
27. MF VII, wypukłodruk, 9,6 × 7,3
28. MF VIII, akwaforta, 4,5 × 4
29. MF IX, wypukłodruk, 8,1 × 5,5
30. MF X, wypukłodruk, 6,2 × 4
31. MF XI, akwaforta, 8 × 6
32. MF XII, akwaforta, 8 × 7
33. MF XV, akwaforta, 5,8 × 4
34. EX LIBRIS IRENY JAKIMOWICZ, akwaforta, 5,9 × 3,5
35. EX LIBRIS KAZIMIERZA NOWOSADA, akwaforta, 11 × 8
36. WIELKA PRZYGODA I, wypukłodruk, 9,5 × 9,3
37. WIELKA PRZYGODA, akwaforta, 17 × 13,5
38. SUOMI, akwaforta, 4 × 7
39. POCAŁUNEK, akwaforta, 12 × 7,7
40. WODOROSTY I, akwaforta, 18 × 14
41. WODOROSTY II, akwaforta, 18,3 × 14
42. SAMOTNOŚĆ, akwaforta, 16 × 14
43. SAMOTNOŚĆ, technika mieszana, 50 × 35,5
44. NASZE DRZEWO, akwaforta, 18 × 13,5
45. SPOTKANIA, akwaforta, 13 × 17
46. UWIKŁANI, akwaforta, 13 × 17,5
47. ROZSTANIE, akwaforta, 16,6 × 14,5
48. PODRÓŻ, akwaforta, 9,5 × 8,5
49. SKUPIENIE, sucha igła, 35,7 × 26,2
50. UCIECZKA, akwaforta, 35 × 22,8
51. RUCH, akwaforta, 35,2 × 23
52. DWOJE, wkleśtodruk, 35,5 × 23
53. JEDEN DZIEŃ Z TOBĄ, akwaforta, 24,2 × 19
54. JEDEN DZIEŃ, akwaforta, 20 × 13,3
55. KAMIENNY PEJZAŻ, akwaforta, 24,2 × 19
56. KOMPOZYCJA MUZYCZNA, sucha igła, 7,5 × 6,6
57. WŁODKOWI, akwaforta, 22,5 × 31,5
58. KWIAT PAPROCI, wypukłodruk, 48,5 × 29,5
59. ANIOŁ CODZIENNY, wypukłodruk, 48 × 27,5
60. SAŚIADKA I, sucha igła, 24,8 × 19
61. MASADA I, technika mieszana, 53 × 32,5
62. CZŁOWIEK I DROGA III, wypukłodruk, 55 × 39
63. F II, wypukłodruk, 47 × 34
64. F III, wypukłodruk, 46,5 × 35,5
65. BEZ TYTUŁU, monotypia barwna, 50 × 37
66. SIEDZĄCA II, wkleśtodruk, 40,3 × 30,3
67. NOSCE TEMPUS, wypukłodruk barwny, 59 × 49
68. L'HOMME ET LES ÉTOILES, litografia barwna, 56 × 45,5
69. UKŁADY, linoryt barwny, 76 × 53,5
70. Z CYKLU „SZUKAM CZŁOWIEKA” plansza III, 1960, wypukłodruk barwny, 44 × 34
71. OBRAZ Z KOSMOSU, 1960, wypukłodruk, 47 × 39,5

72. ZDERZENIE, 1961, wypukłodruk, 53,3 × 42
73. C, 1961, monotypia, 56,5 × 44
74. KOMPOZYCJA „DZIEWCZYNA”, 1962, wypukłodruk barwny, 46 × 35
75. DRAMAT, 1964, wypukłodruk barwny, 47 × 39,5
76. KOMPOZYCJA V, 1964, wypukłodruk, 48 × 22,6
77. PLANSZA A I, 1964, wypukłodruk barwny, 37 × 28
78. CZŁOWIEK I ANIOŁ, 1965, wypukłodruk, 69 × 48,5
79. L'HOMME DE PARTI, 1965, wypukłodruk, 45 × 44,5
80. OPTYMISTA, 1966, technika mieszana, 43,5 × 25,5
81. DWOJE-67, 1967, wkleśtodruk, 53,5 × 40
82. DWOJE-67, 1967, wypukłodruk, 53,5 × 40,5
83. VOLIÈRE, 1967, litografia barwna, 63 × 52
84. IMIĘ CZASU, 1965, wypukłodruk, 50 × 34,5
85. IMAGINACJA II, 1965, wypukłodruk, 62 × 49
86. ZŁE WSPOMNIENIA, wkleśtodruk, 49 × 35
87. ORADOUR, technika mieszana, 50 × 37,5
88. Z CYKLU „GROŻBA EPOKI NUKLEARNEJ”, 1965, wypukłodruk, 62,5 × 50,5
89. Z CYKLU „GROŻBA EPOKI NUKLEARNEJ” — CONTRA MUNDUM, 1965, wypukłodruk, 63,5 × 49
90. CZŁOWIEKU NIE CZYŃ PUSTYNI II, 1965, wypukłodruk, 50 × 36
91. CZŁOWIEK I WOJNA, 1966, wypukłodruk, 63 × 51

Z CYKLU „DESKI”

92. HD II/61, 1961, wypukłodruk, 49,5 × 31,5
93. HD III/61, 1961, wypukłodruk, 49 × 22
94. DD I/61, 1961, wypukłodruk, 50 × 26,5
95. IMAGE V, 1960, wypukłodruk, 38 × 43
96. IMAGE VII, 1960, wypukłodruk, 32 × 25
97. B I, technika mieszana, 53,5 × 38
98. B II, technika mieszana, 53 × 34,5
99. B III, technika mieszana, 33,6 × 52
100. B IV, 1963, wypukłodruk, 53 × 30
101. B V, 1961, wypukłodruk, 55 × 35
102. B VI, wypukłodruk, 40 × 30
103. B VII, wypukłodruk, 54 × 25
104. B VIII, 1965, wypukłodruk, 37 × 35
105. B IX, wypukłodruk, 52 × 26,6
106. B X, wypukłodruk, 41 × 30,5
107. B XI, technika mieszana, 42 × 56,5
108. B XII, technika mieszana, 62 × 45,5
109. B XIII, technika mieszana, 69 × 42
110. B XIV, technika mieszana, 67 × 38
111. B XV, technika mieszana, 68 × 41
112. B XIX, 1960, wypukłodruk, 36 × 24
113. B XXII, 1964, wypukłodruk, 47 × 33
114. P II, 1961, technika mieszana barwna, 47 × 39,5
115. P III, wypukłodruk, 42 × 39
116. P IV, 1960, wypukłodruk barwny, 38 × 29
117. P IX, technika mieszana, 49 × 34
118. PLANSZA 34, 1964, wypukłodruk, 43,5 × 31,5
119. PLANSZA 35, 1964, wypukłodruk, 48 × 29,5
120. PLANSZA FUGA, 1964, wypukłodruk, 46 × 31
121. MOJEMU OJCU, technika mieszana, 50,5 × 36
122. PLANSZA ELIPTYCZNA, 1961, wypukłodruk, 52 × 23
123. XAWEREMU DUNIKOWSKIEMU, 1962, wypukłodruk, 56 × 36

AUTOPORETRET

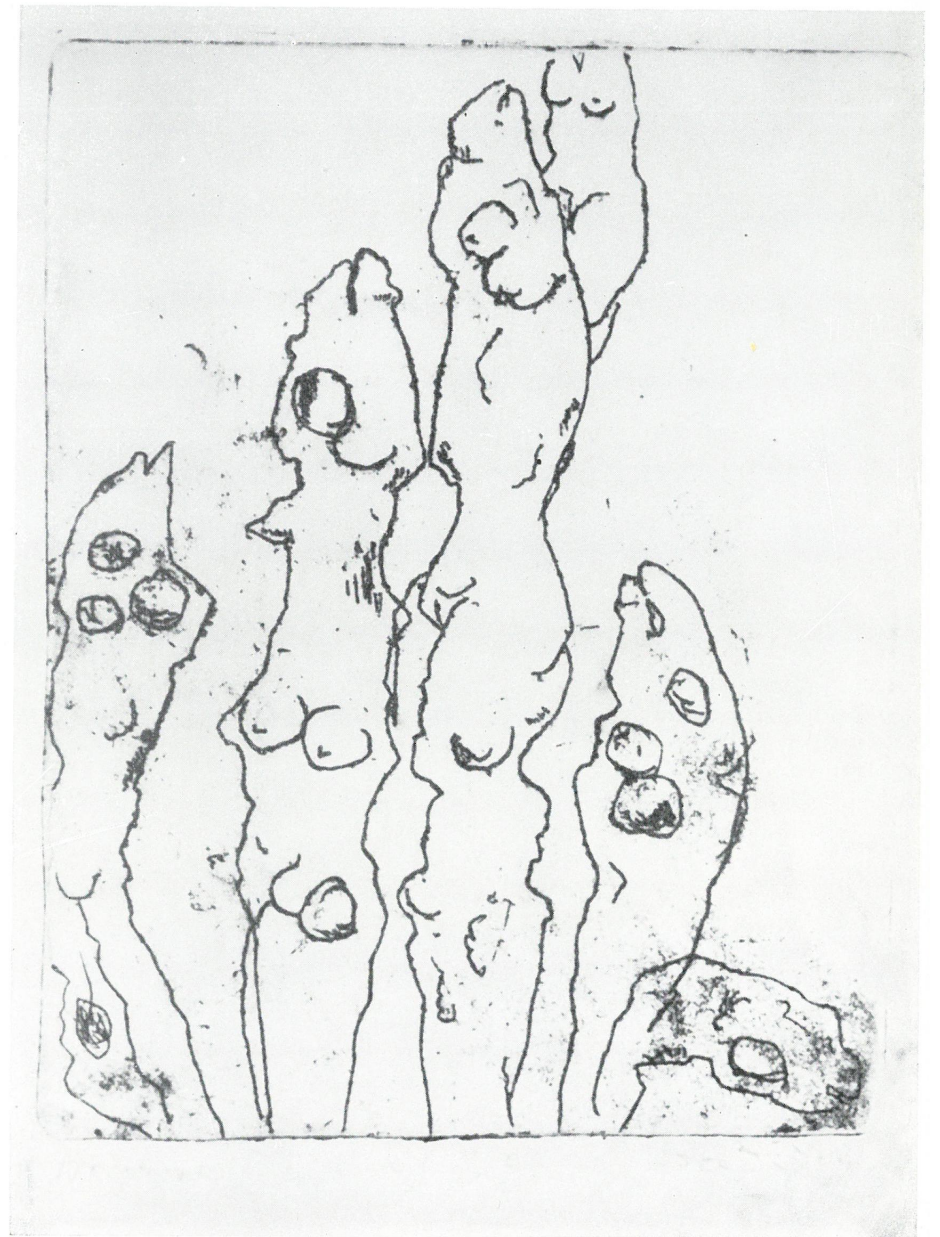

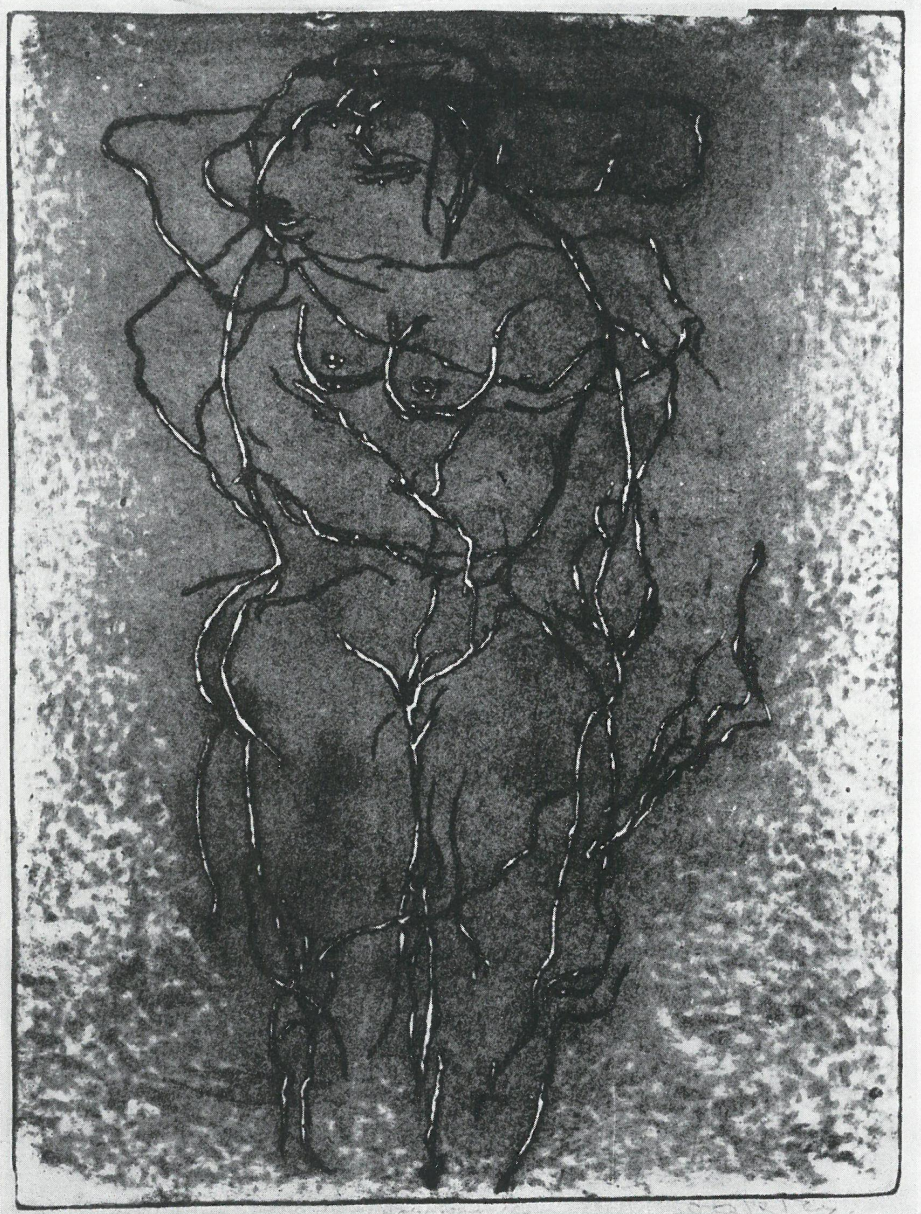
PORTRET

JOLA

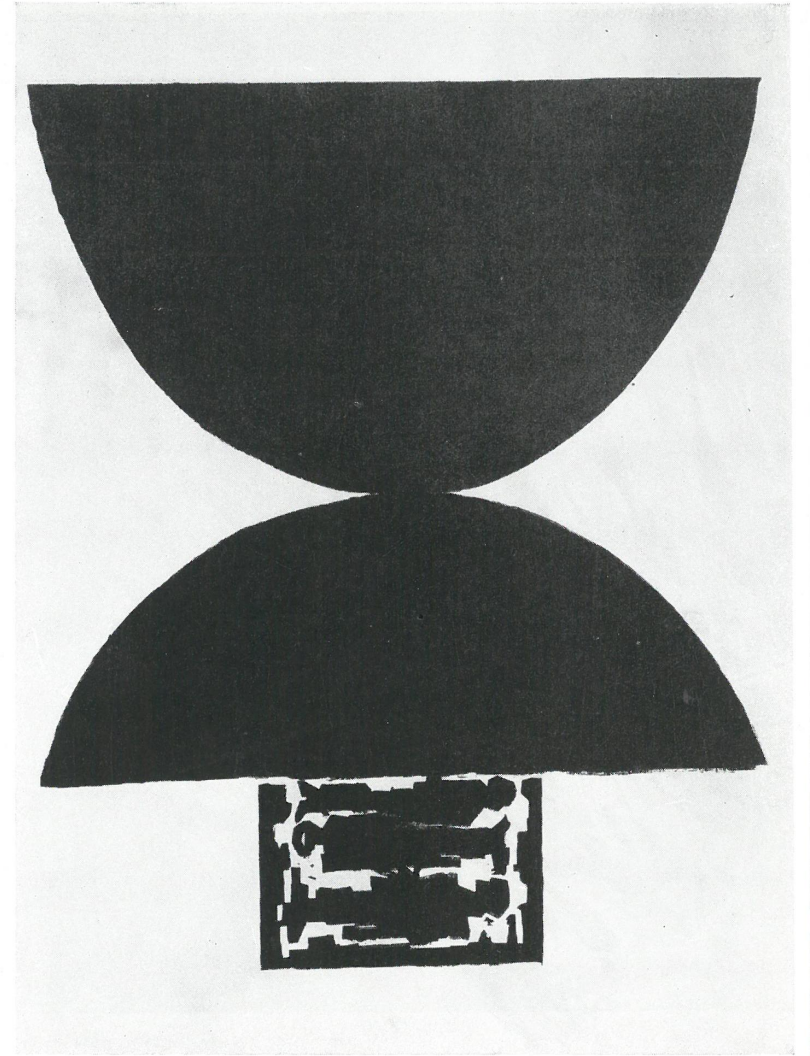
WODOROSTY II

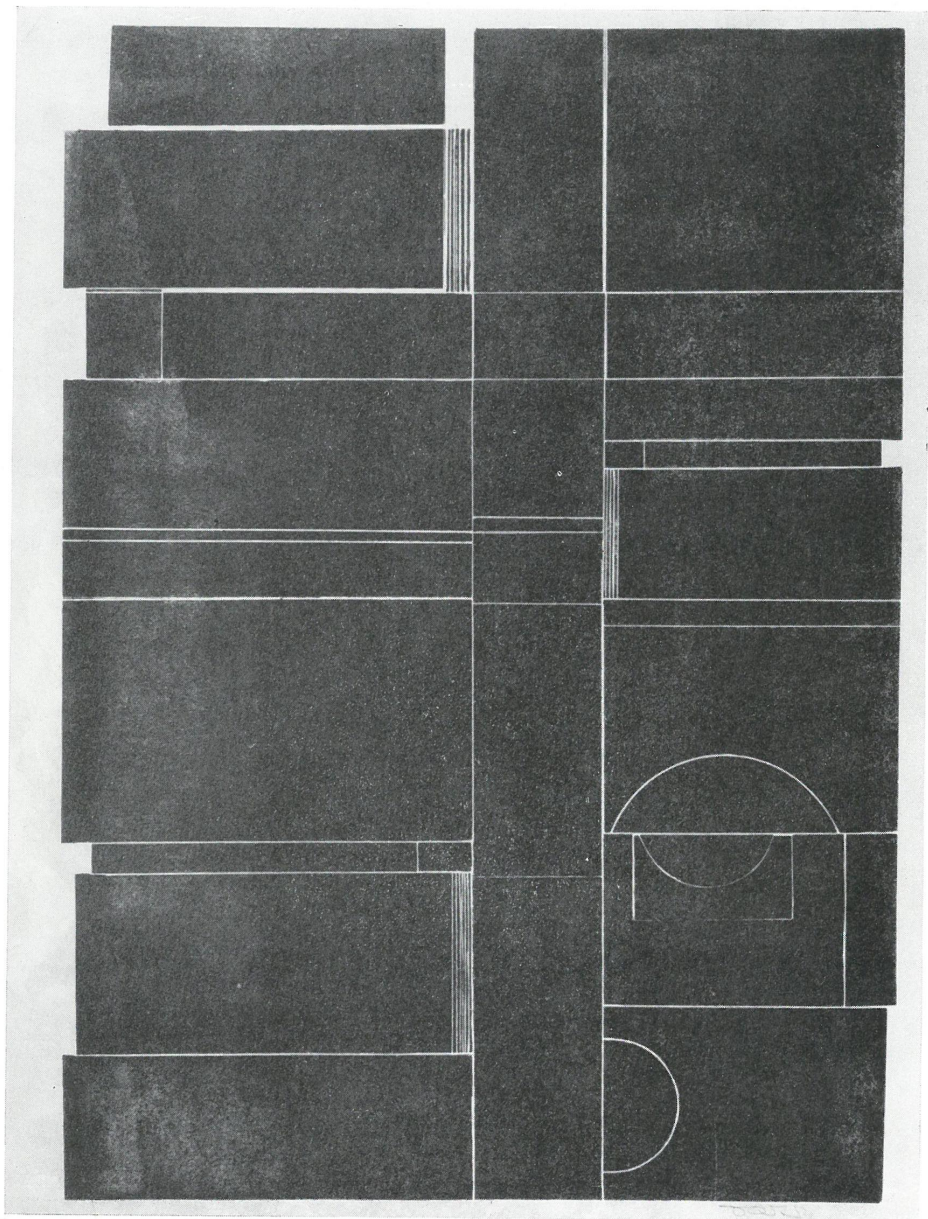

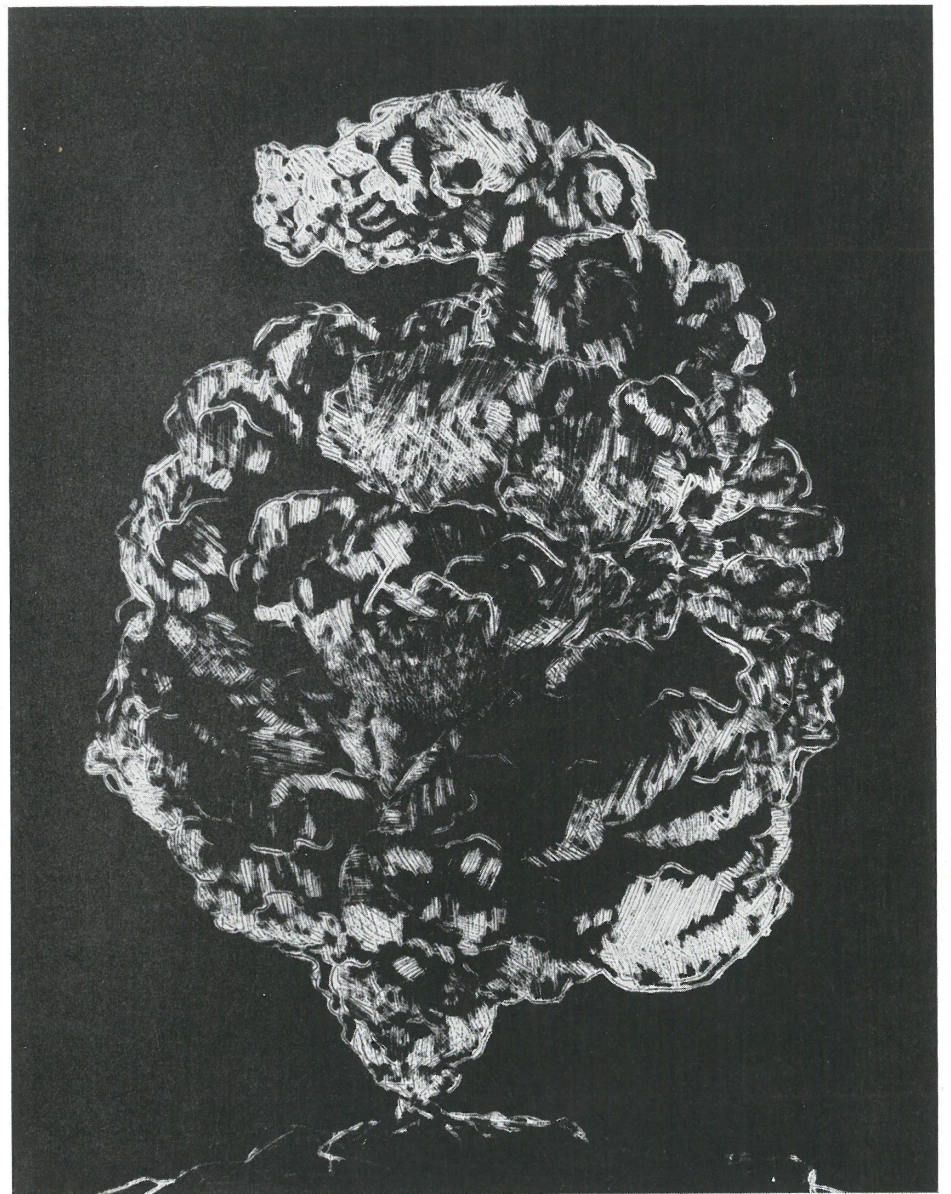
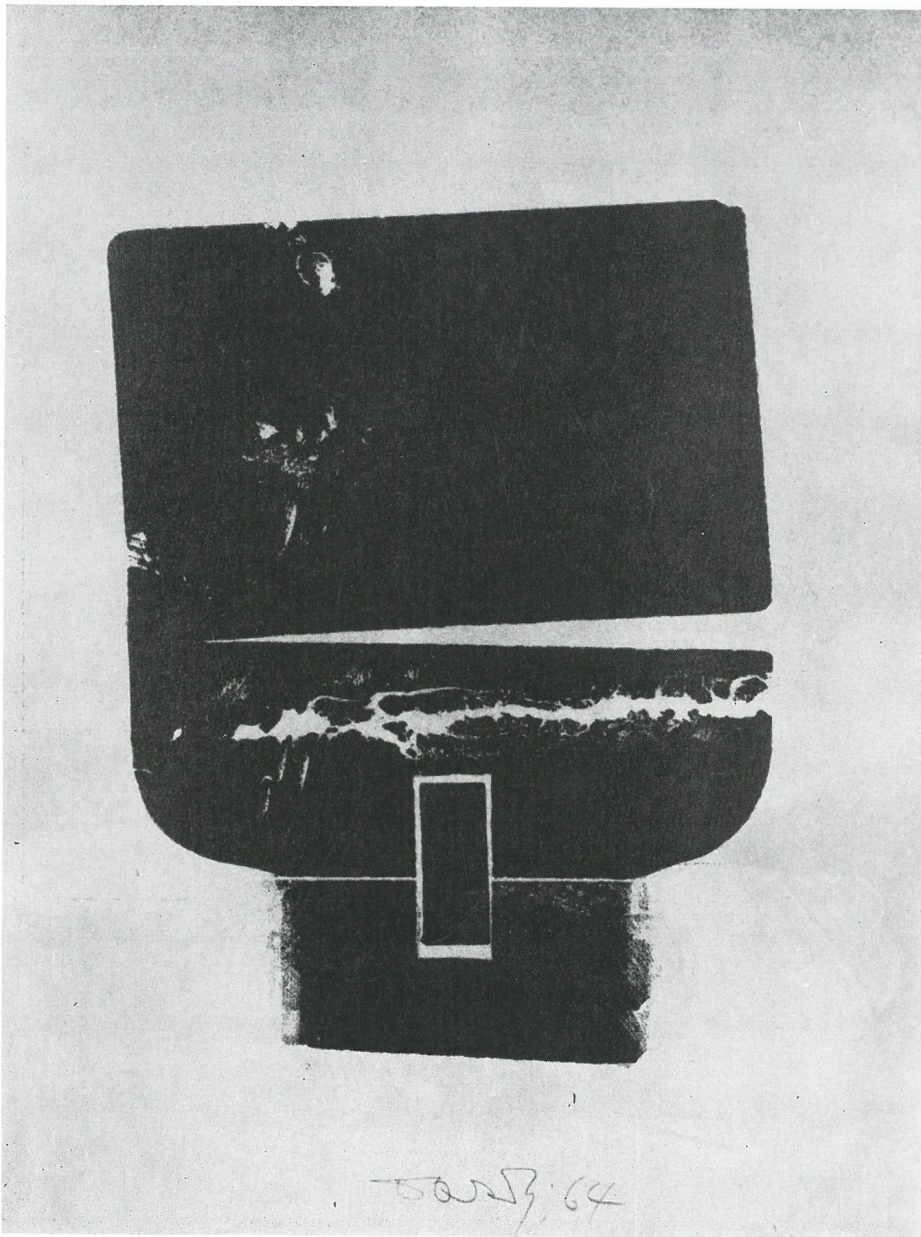
KAMIENNY PEJZAZ

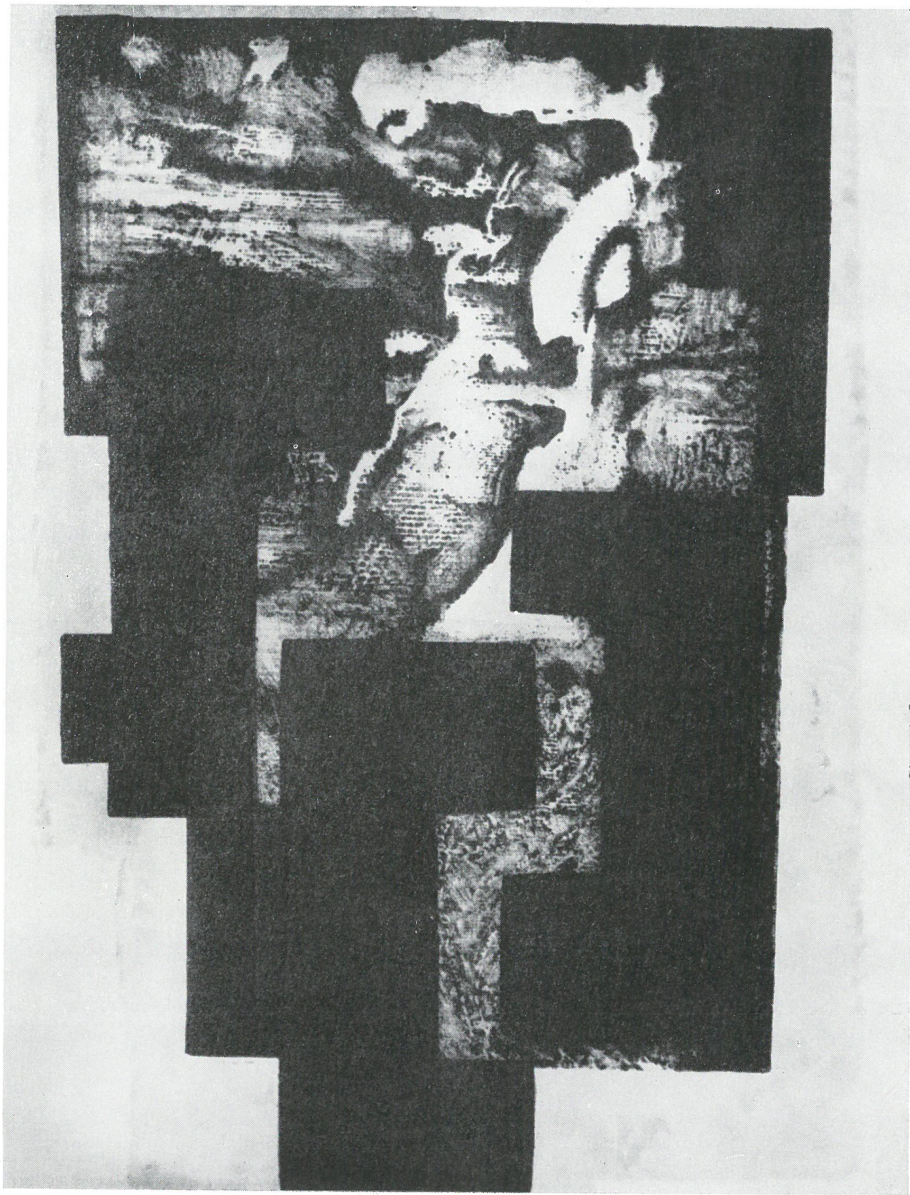
L'HOMME ET LES ETOILES

PLANSZA A I

Z CYKLU „GROŻBA EPOKI NUKLEARNEJ” — CONTRA MUNDUM

na okładce: Z CYKLU „DESKI” — BV

Projekt ekspozycji: Andrzej Strumiłło
Projekt plakatu: Józef Mroszczak
Opracowanie graficzne katalogu: Ignacy Witz
Redakcja katalogu: Maria Matusińska (CBWA)
Zdjęcia do katalogu: Pracownia Fotograficzna
CBWA — Wiesława Rolke
Redakcja techniczna: Jan Heydrich (CBWA)
Druk, im. Rewolucji Październikowej, Zam. 1935/67. T-9.
Cena zł. 10—

